

Motion till riksdagen

1989/90:Ub253

av Lena Öhrsvik (s)

Undervisningen i teckenspråk

En hörselskada innebär ett kommunikations- och informationshinder. Språket är viktigt för kommunikation mellan människor. Därför har det stor betydelse när hörselskadan inträffar.

Hörselskadade barn kan tillgodogöra sig endast en del av den information som ett hörande barn får i en hörande miljö. Om ett barn är hörselskadat eller dövt påverkas dess utveckling såväl personligt, socialt som språkligt.

I dag använder alltfler hörselskadade (de som är födda med eller tidigt förvärvat en hörselskada, dvs. barndomshörselskadade) teckenspråk. De gör det för att få en säkrare social kommunikation, dvs. bli delaktiga i kommunikationen på samma villkor som andra.

Föräldrar till barn som hör dåligt eller ingenting alls är i dag medvetna om teckenspråkets betydelse för barnets hela utveckling. De vill att barnen skall växa upp med rätten till säker kommunikation och det kräver att barn och föräldrar tidigt får lära sig teckenspråk.

För de hörselskadade som väljer att använda teckenspråk för en fungerande social kommunikation är det självklart av största vikt att närstående också lär sig språket.

Sedan 1984 finns en förordning om regional samverkan i fråga om undervisning för elever med handikapp. Landet är indelat i fem planeringsregioner med var sin beredning. Planeringsberedningarna fick 1989/90 ett samordningsansvar för teckenspråksutbildning för hörande elever med döva föräldrar eller döva syskon.

Beredningarna planerar nu teckenspråksutbildningen och det vore rimligt att denna vände sig även till hörande elever med teckenspråksanvändande hörselskadade föräldrar eller hörselskadade syskon.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om personkretsen för utbildning i teckenspråk.

Stockholm den 23 januari 1990

Lena Öhrsvik (s)